

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΘ. 98

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία	δρ. 15.—	Εξαμ. δρ.	8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	>	> 20.—	>	> 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	>	Δολ. 4.—	>	δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι τών Ἑλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ALBUM

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΖΗΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ

Από δέκα πέντε ημερών ο στερεότυπος ξανθός και ώριμος νέος εχεν εξουσιοδοτηθεί διαπύρως να κινή κότες εις την στερεότυπον των πολλών χαρίτων νεοκοσμημένων και πολυφρονων νέων. Το βράδυ του περασμένου Σαββάτου, από τον τρόπον με τον οποίον, καθώς έμπαινε εις το σπίτι της, ο νέος της έσφιξε το χέρι, ή αυτό έπροφασίσθη ότι κάτι είχε να γράψω σε μια φίλη της, και τούς άφησε μόνους τούς δύο στο σαλόνι.

Ο ξανθός νέος ήτο νέος και πτωχός. Ο γρηναίος πατέρας της ήτο γέρος και λυπούσιος. — Κύριε, επιθύμεις ο νέος, θα ήμουν ευτυχής αν μου έδιναν το δικαίωμα να σάς αποκαλώ με' ένα πατέρα μου. — Α! ευθύλλισεν ο γρηναίος κύριος. — Η έκμισση αυτή δεν έφάνη να τον εξέλπει. Προέβλεπε: — Η κόρη μου θα είνε πολύ πλουσία μια ήμέρα, όταν θα με κληρονομήση. Έπί του παρόντος όμως, νέε μου, της δίδω μια πολύ μικρή προίκα. — Α! εξέπληξεν ο νέος.

Ο γρηναίος κύριος εξέγησεν εις τον νέον ότι έπεθύμη ή κόρη του ν' άγαπήη γιά το άτομόν της και όχι γιά την προίκα της. Και του ύποσχέθη ότι θα του άνακοίνωσθ την άπάντησιν του εις την αίτησιν του εντός 48 ώρών. — Καταλαβαίνετε, πρέπει να πάρω την συγκατάθεσιν της.

—Ναι, κι' εγώ πρέπει να πάρω την συγκατάθεσιν του πατέρα μου, άπήγγισεν ο νέος. Και άπεκαίρηθησαν διά να συναντηθούν μετά 48 ώρας. —

Την Κυριακήν του πρωί, ο γρηναίος κύριος έσφιξε το άναστημά του μέσα στην παλαιά ρεντιγκότα του, κι' έπήγε να έπισκεφθή τον γιατρό του. — Γιατρέ, τού ειπε, είμαι πελάτης σας εδώ και σαράντα χρόνια. Θα σάς ζητήσω λοιπόν μια μικρή ύπηρεσία. Ξέρω πόσον ασήθηά κρατείται το έπαγγελματικόν σας μυστικόν, γιά το χέτιρι μου εν τούτοις έλπίζω να κίμετε μίαν μικράν ύποχώρησιν και να με πληροφορήσεται περί της καταστάσεως της υγείας ενός κάποιου ξανθού νέου.

—Και πώς είνε αυτός ο κάποιος; ξανθός νέος; έρώτησε ο γιατρός. — Έκείνος που έδουναίησθε χρέος στο σπίτι μου. Είδα ότι έγνωρίζασατε και έκέλεψθηκα ότι δεν είνε άπίθανον να είνε πελάτης σας. — Είνε πράγματι πελάτης μου. — Τόσο του καλλήτερο! Θα ήθελα να μάθω ποία είνε ή υγεία αυτού του νέου. Δεν είνε βία... σκεπθήτε, θυμηθήτε και το άπόγευμα με έδουσαίτε στο σπίτι μου.

Το άπόγευμα ο γρηναίος κύριος, έλάμβανε την έξις σημείωσιν εκ μέρους του γιατρού: — Κρασίς άσθενής ή Μακροζωία όχι άσφαλής. — Α! α! άνέκραξεν ο γρηναίος κύριος προφασίζων στενοχωρημένος.

Την Δευτέραν πρωί ο ίδιος γιατρός έδέχετο την έπίσκεψιν του ξανθού νέου ο οποίος με τα ίδια περίπου λόγια έζητήσε πληροφορίας περί της υγείας του γρηναίου κυρίου, εις το σπίτι του οποίου είχαν συναντηθή προχθές...

Το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ο ίδιος ξανθός νέος έλάμβανε εκ μέρους του ίδιου γιατρού την έξις σημείωσιν: — Κρασίς άσθενής ή Μακροζωία άσφαλής. — Α! α! άνέκραξεν ο ξανθός νέος προφασίζων στενοχωρημένος.

Το βράδυ της ίδιας Δευτέρας, ο γρηναίος κύριος έλεγε προς τον ξανθόν νέον: — Ατυχώς, νέε μου, έχω μίαν κακήν ειδήσιν να σου άνακοίνωσω: ή κόρη μου ούτε θέλει να άκούσθ για γάμο. — Γιά ιδέστε σύμπωσις! κι' ο πατέρας μου τού ίδιο: δεν θέλει να μ' άφήσθ να παντρευθ. Μεθ' ο έσφιξαν τα χέρια των και άπεκαίρηθηθησάν, ο καθένας εύχαριστήμενος διότι έπεύλησεν τον άλλον.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»
Ένοικίαν γραμματοβουλίας ο κ. κ. "Αγγελος Φιλίππος θυρίς 74, Φ. Ν. Α. θυρίς 75, Diana Laurens θυρίς 76 Αίμ. Φλωρίδ θ. 77. Έπαναλαμβάνεται ή δήλωσις ότι όλοι οι άναλλάσσοντες διά τών γραφείων της «Σφαίρας» πρέπει να ένοικιάσουν γραμματοβουλίας.

ΣΦΑΙΡΑ
ΖΗΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ
ΜΟΥΣΙΚ

Το γεροντοπαλλήλαρο εκάθησεν σ' ένα τραπέζι εκφώνησε το γκαρόνι και διάταξε έναν καφέ. Έδιαβασε μετά προσοχής μίαν μικράν ειδοποίησιν κολημένην εις έναν από τούς καθρέπτας του καφενείου, εκέκρηφ μίαν στιγμην και κατόπιν ειπε στο γκαρόνι να ήη τού διευθυντού να έλθη. Ο διευθυντής έσπευσε να έλθη, και τού γεροντοπαλλήλαρο τού έμίλησε περίπου ως έξης: — Κύριε, ή ειδοποίησις αυτή πληροφορεί τούς πελάτας σας ότι εκάτη τήν διάκρισιν της δρχήστρας α! τριμ! τού καφέ, τών πιστών κλπ είνε ηδύνημαίνοι. Λοιπόν, κύριε, έχω την τιμήν να σάς δηλώσω ότι δέν έννοώ να πληροφορώ τόν παρόντα καφέ ούτε μια πενήντα περιούσιον από τόν πληρώον συνήθος κατά τας ώρας της άπουσίας της δρχήστρας σας. Άς πληροφορών οι άλλοι όσο θέλουν παραπάνω, γιά να λάβουν την εύχαριστήσιν ν' άκούσουν Ρ. Ρολέτο ή Τόσκα. Έγώ δέν βρίζω καμμίαν εύχαριστήσιν εις τας άκατανοήτους δι' έμέ άσχετους, εις τας όποιās επιδιδοται οι μονοικοί σας, και δέν έννοώ να πληροφορώ ούτε μια πενήντα παραπάνω ειδική παίζης ή δρχήστρα σας.

—Μα γιατί; εκφώνησε ο διευθυντής. — Διότι είμαι κουρός σάν χταπόδι και δέν άκούω τίποτε, άπήγγισεν ηδύμως τού γεροντοπαλλήλαρο.

Και φρονικά δέν έπληρωσε παραπάνω.
TO ΧΡΟΝΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΣ
ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ
Έσχηθίσαμε διά την τιμότητα των γυναικών. Καποιος άπ' την παρσία, ο οποιος με την άσύθησιν του άπέναντι άδελφούσιν έμυθολογεί κερδίσει τον τίτλον του μισογύνου. Είπε: — Δέν υπάρχει γυναική πίστις υπό την άπόλυτον σημασίαν της λέξεως... ή τοιούτων δέν ύπάρχει εν αναλογία μεγαλειτε ρε της μίας επί των δέκα χιλιάδων... Έπληκώθησεν γενική κατάκλησις.

—Αυτό είνε παραδοξολογία! έπιθύμεις μία κυρία. — Καθόλου! έξήγγισεν ο έπιλεγόμενος μισογύνος. Ομιλώ περί της γυναικείας τιμότητας υπό την άσθησιν σημασίας της και τούτου δοθέντος, έπιμένω ότι ή γυναική ή όποία δέν έδοκιμάσε ποτέ διά κανέν άλλον άνδρα, παρεκτός τού συζύγου της, μίαν από τας σκεψίμας εκείνας τός όποιās όνομάζουν ένόχους σκέψιμας, είνε τόσον σπανία όσον και τα πρόσινα όλογα της παροιμίας.

—Οπως τού θέτετε τού ζήτημα δέν μπορεί να έχη κανείς άντιρρησιν έπεβεβαίωσεν ή κυρία της παρσίας. Μου φάνηκε όμως ότι είσθε πολύ ύπερβολικός τών όνομάζετε άπιστο- τήν γυναική ή όποία άπατή τόν συζύγον της κατά διάνομον μόνον. — Παρνόν... παρνόν! δέν τού είνε έγώ αυτό τού «κατά διάνομον». Κανείς δέν άάποροδσε να κατηγορήσθ μίαν γυναικήν διά μόνον τόν λόγον ότι βρίζει τού γυουτου της έναν άνδρα που περνά και γι' αυτό μπορεί να τόν προσέξθ μερικιά δευτερόλεπτα. Άπό τού σημείου όμως αυτού μέχρι τού να εύχαριστείται να παρατείνθ αυτήν την έντύπισιν διά τού ρεβρισμού, ύπάχει μεγάλη άπόστασις. Και φρονείτε ότι αυτή ή έπίνομος όνειροπολήσις μιας άνδρικής μορφής άρεστικής, όσον και άν περιορίζεται εις τα όρια τού πλατωνισμού, φρονείτε ότι δέν είνε ένόχος; — Σταθήτε... θα σάς διηγηθώ ένα πρόσφατον έπεισόδιον μου, διά να πισωθήτε: Έκαθόμουν εις τού τραμ άπέναντι μιας όμοιάς έπιθύσεσ, παραπλεύρως της όποίας εκάθητο ένας μελαχροίνος κύριος, με ύρος κίλωσ ουσιαστικόν και άδέξιος. Άμέσως άντελήφθην ότι ήσαν νεόνυμφος και έπαρχώται μιλάσας. Μηχανικώς, χωρίς κανένα κατακλιτικόν σκοπόν, εκύταξε την νεοάν γυναικήν. Είχε διαμυστία μάτια που τα έσσεφάνασαν πυκνές βλεφαρίδες, τα χείλη της κρευτωμένα, κομωμένα θα έλεγε κανείς γιά φίλημα; και τα χρυσόσφαινα μαλιά της εσχηματίζαν ένα έλκος φωτισοσφαινού γύρω από τού άφράτο, όρεκτικό προσωπάκι της.

—Αντελήφθη τόν θαυμασμόν και τόν πόθον με τόν οποίον την εκύταξε; Δέν ξέρω. Ξέρω μόνον ότι ένα άδύοτατον μεδιόμα κίναποποίησως έπήθησε εις τα χείλη της και με μια ματιά, προκλητικήν μαλιστα, μ' έξήτασε από κεφαλής μέχρι ποδών. Τού πόρισμα της έσέτασεν; αυτής υπήρξε γαρ εις άλλο έννοικόν, διότι άμέσως, κατόπιν μ' εκύταξε κατάματα με βλέμμα άρκετά συμπαθητικόν. Έγώ, μολονότι δέν είχα καμμίαν όρεξιν να μελεχθώ εις έρωτικήν περιπέτειαν, ή όποία ός τόσο μου παρουσιάζετο υπό έννοικίως συνθήμας προσοθήσασ να

καταστήσθ τή βλέμματά μου επί μάλλον και μάλλον εύλογα. Παρητήσασ δέ ότι ή χαριτωμένη άγνωστος μου είρισκε μεζόλιον εύχαριστήσασ εις την άφρονον άσθην κοινοβόλιον μας. Προσκαθούσες να διαφύγη την προσοχήν τού συζύγου της γιά να μου ριξή μια λαθραία ματιά και τότε τα μάτια της έφωτίζοντο από μίαν παράξενην λάμψιν...

—Η στιγμή αυτή δέν διήρκεσε παρά δέκα λεπτά. Όταν τού τραμ έπλησίαζε εις την στάσιν που επρόκειτο να κατεβώ, έσηκώθηκα διά να πλησιάσω προς την έξοδον. Η άγνωστος, όταν με είδε ν' άπομακρύνωμαι, έκαμε κατ' άρχίς μίαν γκριμάσαν ύπασαρσίας, και κατόπιν μου έσφρισε ένα ύβρετατον βλέμμα, μαγνητικόν, έ-βλητικόν, ένα βλέμμα τού οποίου με διάτασεν να μη φύγω και περιείχε ταύτοχρόνως και μή φύγω... Και μιά την πίστιν μου, κολακευμένως από την έπιμονην αυτήν, έδίσταξα άν πρόκειται να κατέβω, άλλ' εκείνην την στιγμήν ο σύζυγος, σφραφείς άπότομος, άντελήφθη τόν τρόπον με τόν οποίον μ' εκύταξε ή γυναική του. Τον είδα να όρχιά και εις τα μάτια του δεικνύον την άπότομον έξαψιν τού θυμού... Και έσπευσε να κατέβω, διότι δέν ήθελα να επιδεινώσω την θέαν της.

—Ε, λοιπόν! θα μου ειπήτε τώρα, ότι ή ξανθή μου έπαρχιώτισσα έστο και άν δέν είχε ποτέ έρωτέμον, μπορεί να ύποφραναίησθε ότι είνε άπόλυτος τιμία; Έάν α! περιστασίως την ήμωδισαν ν' άπατήσθ τόν συζύγον της μαζί μου, ή πρόθεσις όμως ύπήρχε και αυτό είνε τού πάν.

Και όμοιογύνως, μ' ένα σαρκαστικόν μειδίωμα εις τα χείλη προσέθεσεν: — Άλλά βλέπω ότι δέν μου φέρετε καμμίαν άντιρρησιν, κυρία μου... γιατί; Μή τας είνε άληθινά όσα λέγω; ROMEO

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ
Γύρω άπ' τού μαγάλι στραμώγονται τα γγόνια και παραμυθι λέει γρηγόρα με κεφάλι κατόλινκο από χιόνια.

Τα ματάκια λάμπουν τα μυαλά δουλεύουν βλέπουν μάχες και κακό κανονιών μομομπονητό κι' άλλο της γυροσύνης.

Κι' ή γρηά καλόβολη άρχινάει κι' άλλο σάν της λέν τα γγόνια της φιλώντας και τα χιόνια της «Γιαγιάκι, πές μας κι' άλλο λ.»

Αθήναι Βλάσης Γ. Βαλασοπούλου

—Παιδιά, τού είπα, είμαι πελάτης σας εδώ και σαράντα χρόνια. Θα σάς ζητήσω λοιπόν μια μικρή ύπηρεσία. Ξέρω πόσον ασήθηά κρατείται το έπαγγελματικόν σας μυστικόν, γιά το χέτιρι μου εν τούτοις έλπίζω να κίμετε μίαν μικράν ύποχώρησιν και να με πληροφορήσεται περί της καταστάσεως της υγείας ενός κάποιου ξανθού νέου.

—Και πώς είνε αυτός ο κάποιος; ξανθός νέος; έρώτησε ο γιατρός. — Έκείνος που έδουναίησθε χρέος στο σπίτι μου. Είδα ότι έγνωρίζασατε και έκέλεψθηκα ότι δεν είνε άπίθανον να είνε πελάτης σας. — Είνε πράγματι πελάτης μου. — Τόσο του καλλήτερο! Θα ήθελα να μάθω ποία είνε ή υγεία αυτού του νέου. Δεν είνε βία... σκεπθήτε, θυμηθήτε και το άπόγευμα με έδουσαίτε στο σπίτι μου.

Το άπόγευμα ο γρηναίος κύριος, έλάμβανε την έξις σημείωσιν εκ μέρους του γιατρού: — Κρασίς άσθενής ή Μακροζωία όχι άσφαλής. — Α! α! άνέκραξεν ο γρηναίος κύριος προφασίζων στενοχωρημένος.

Την Δευτέραν πρωί ο ίδιος γιατρός έδέχετο την έπίσκεψιν του ξανθού νέου ο οποίος με τα ίδια περίπου λόγια έζητήσε πληροφορίας περί της υγείας του γρηναίου κυρίου, εις το σπίτι του οποίου είχαν συναντηθή προχθές...

Το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ο ίδιος ξανθός νέος έλάμβανε εκ μέρους του ίδιου γιατρού την έξις σημείωσιν: — Κρασίς άσθενής ή Μακροζωία άσφαλής. — Α! α! άνέκραξεν ο ξανθός νέος προφασίζων στενοχωρημένος.

Το βράδυ της ίδιας Δευτέρας, ο γρηναίος κύριος έλεγε προς τον ξανθόν νέον: — Ατυχώς, νέε μου, έχω μίαν κακήν ειδήσιν να σου άνακοίνωσω: ή κόρη μου ούτε θέλει να άκούσθ για γάμο. — Γιά ιδέστε σύμπωσις! κι' ο πατέρας μου τού ίδιο: δεν θέλει να μ' άφήσθ να παντρευθ. Μεθ' ο έσφιξαν τα χέρια των και άπεκαίρηθηθησάν, ο καθένας εύχαριστήμενος διότι έπεύλησεν τον άλλον.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»
Ένοικίαν γραμματοβουλίας ο κ. κ. "Αγγελος Φιλίππος θυρίς 74, Φ. Ν. Α. θυρίς 75, Diana Laurens θυρίς 76 Αίμ. Φλωρίδ θ. 77. Έπαναλαμβάνεται ή δήλωσις ότι όλοι οι άναλλάσσοντες διά τών γραφείων της «Σφαίρας» πρέπει να ένοικιάσουν γραμματοβουλίας.

—ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ με μισθόν κίναποποίησιν. Έπίσης ζητείται και μαθητευόμενος τυπογράφος, ή όποιος έντός βραχέτατον διαστήματος θα λάβθ μεθόν δδηγομένην εις την εκμάθησιν της στοιχειωσείας. Πληροφορία εις τα γραφεία της «Σφαίρας».

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

—Άλλοτε παλι σέ κάποιον ύπουργόν, ο οποίος

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

—Άλλοτε παλι σέ κάποιον ύπουργόν, ο οποίος

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

—Άλλοτε παλι σέ κάποιον ύπουργόν, ο οποίος

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

—Άλλοτε παλι σέ κάποιον ύπουργόν, ο οποίος

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

ΣΦΑΙΡΑ
ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ
Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια τετάρτη)
—Να πάω; ή όργή δέν μοπορούσατε να έλθετε μισήν ώρα άργότερα! έλεγε ο 'Αλέξανδρος μόλις συγκρατών τον θυμόν του.

—Όχι, ούτε σάς θα πάρω στο λαιμό μου, άλλ' ούτε και την καρδιά μου θα προδώσω. Και δέν την έπροδοσθε! Άπό της έποχής εκείνης οι αύλικοί, άλλο δέν έκαμαν παρά να κηρυγούν από πίσω τόν ασθηματικόν και άτίθασσον πρίγκηπα διά να ματαιωθούν τας άποπειάς γάμου, που έπαναλαμβάνοντο συχνότατα.

Έπί τέλους; ήλθαν τα μεγάλα γεγονότα τού 1917. Η κατάντης τού παγκοσμίου πολέμου παύσασε στην όρημ της τού Βασιλέα πατέρα του. Και ο άμέρισμος νέος, διά τόν οποίον και ο τίτλος τού πρίγκηπος ήτο βίωσις, εκλήθη να έγειρή τού βάρους δέος Στεμματός.

Είνε εύνότην με τή καρδιά ήγαγκασθη να άπακούσθ. Εις τόν θρόνον άνέβηκε με τούς όφθαλμούς γεμάτους δακρύα. Βιστικά έμπρός εις ένα Μητροπολίτην με καταρρακωμένα από την όργην τού πλήθους όμματα, ύπουργούς πελιδνούς και τή μαρτυρικην τόν Οικογένειαν άγωνίζομένην να κούρησθ την πίκραν της όδύνης της, ώρ-ίσθη την μελαγχολικην μεσημβρίαν της 30 Μαΐου 1917 ο Βασιλέας 'Αλέξανδρος. Όταν δέν έπειτα άπο λίγα λεπτά έβγαίνε άπο την αίθουσαν τού άκαθίνου Θρόνου, έπιθύρισε προς έναν εκ τών παιδικών του φίλων: —Άρκει να μίν κρατήσθ πολύ.

Και δέν έκρατσθη. Όταν έγινε Βασιλέας ήτον 24 έτών. Η άγάπη τού προς την δεσποινίδα Μάνου ευρίσκετο εις τού κρησφαιμα της, άλλα μετά την στέφιν του τα έμποδια έκαθίστησθησάν. Άν ός πρίγκηπος δέν ήτο έλευθερος ν' άκολουθήσθ τας ύπαγορευσείας της καρδιάς του, πολύ περισσότερες ως βασιλέας ύπεκίετο εις μεγαλειτέρους περιορισμούς. Το εδύλλιον τού εκινδύνε να γίνθ σκανδαλον τού Ιεράτους. Εις την άπαγορευσιν των γυναικων του, προσετέθη ήδη και ή ρητή και άπεφραστος άπαγορευσις της Κυβερνήσας του. Τού είχαν δηλώσει κατηγορηματικώς ότι δέν έπιτρέπον εις τόν Βασιλέα της 'Ελλάδος να συνάψθ ένα μοργανατικόν γάμον.

Περίοδος τραγικής άπογνώσεως έπληκώθησεν δια τούς δύο έραστούς. Τα έμποδια που κατανεβαλίοντο εις τας συναντήσεις των όλοέν έπολαπλοσάσαντο. Έπλεποντο κατά πολύ άραμα διατηματά.

Και ο τραγικός Βασιλέας έζησε στιγμιάσ παρηγογία και όυνησής μόνωσως. Με ένα γατακι μόνον τού σύντροφον, μόνην χαράν, εκλείπειτο συχνά κατά τούς πρώτους μήνας της Βασιλείας του εις τα ήδιαίτερα διαμερισματα του. Ήταν έντελώς μόνος. Τού γατακι άντελήφθηκε την άγάπην τού ή όποία διήρκετο περιόδον ασθηματικώς ήδησεν ψυχρότητας και άντελήφθηκε άκομην και την ολκώγιαν του, την όποιαν είχε ξεριζώσθ άμειλτησθ θέλλε.

Και τόν έλιπούντο όλο, ύπασπισται και θεράποντες. —Με ένα γατί!... Μπορεί κανείς να περιάσθ τή ζωή του μ' ένα γατί; Και οι ώραιίοι του όφθαλμοί έγεμίζαν δακρυα.

Να βασιλεύσθ πραγματικώς δέν ήθελεσ ποτέ. Έβληρος, γεματος ζοήν, άγάπην ειλικρίνεια, μόλις σκενακταίετο μέσα εις τού περιβάλλον της έβμοιουσίας και τού ψεύδους. Η «Κυβερνήσις του» ήτο τού μαρτυριόν του και οι «Σύμβουλοι του» οι άδιάλλακτοι έχθροι της εύτυχίας του. Πέντε ή έξ κατά τού διατημα της Βασιλείας του περιστάσεις έπεγεύρησε να εγκαταλείψθ τόν θρόνον και να φύγη μακράν με την άγαπήμένην του. Άλλ' εύρέθησάν πάντοτε άνησθητο δια να τόν σταματήσσουν, όπως ευρίσκοντο παντοίως άνησθητοί διά να ματαιώσουν τόν γάμον του. Διά να όσώσουν τόν Βασιλέα, έβουλασαν, χωρίς να τού ζεύοντο τόν άνθρώπον, και τού όνομαστο έως τότε πελληλάροι εις κταντήσθ μια δυστυχομένη ύπαρξις.

—Γιατί τόσον κατηφής διαρκώς, Μεγαλειότατε; τού έλεγεν ένας από τούς ύπασπιστάς του μίαν ήμέραν. Σείς ποτέ σάν Βασιλέας έπρεπε, να είσθε εύτυχής!

—Εύτυχής... τόν δεικνύον ο 'Αλέξανδρος. Άν άκουσθς κομμά φορά να λένε γιά κανέναν πώς είνε εύτυχής «σάν βασιλέας» φερε τόν έδώ να κούρησθ στο παλάτι... σέ βεβαίω πώς στο τέλος της έβροδομάς θα προτιμήσθ μια, όποια-δήποτε νάε, κούρησθ και θ' άφήσθ και τού θρονο και τού καλό του.

—Άλλοτε παλι σέ κάποιον ύπουργόν, ο οποίος

ήγωνίζετο να τόν πείσθ ότι τώρα που έγινε Βασιλέας έπρεπε να λησμονήσθ όποιανδήποτε ύποχρέωσιν και άν είχε αναλάβει άπέναντι της δεσποινίδος Μάνου, διότι ή Κυβερνήσις έπρόκειτο να διαπραγματευθ με μίαν πριγκηπισσασ ξένης και συμμάχου αλλής, ο πλήρης άγνων ασθηματικόν και εύθιότητος Βασιλέας, άντελήθησεν από τού κάθισμα του και ειπε θυμωμένα: —Να λησμονήσω τας ύποχρεώσεις μου!... τού λέτε σοβαρώς κ. ύπουργέ; Γιά πέστε μου σάς παρακαλώ; άν προτιμώ να γίνω Βασιλέας, είχα γράψει στο κατσίχοχό μου ένα χρέος, τώρα που έγινα Βασιλέας πρέπει να τού σβήσθ τού κατσίχοχό μου και να μη τού ξεπληρώσω σ' εκείνον που τού όφειλω; Τού βρισκατε έντιμον σείς αυτό;

Ο 'Υπουργός τότε έκαμε να ειπή, άλλα δέν κατώρθωσεν να εύρη κανένα σοβαρόν έπιχείρημα διά ν' άνταρτίσθ τός σκέψεις τού τίμιου και ελκίμωνός Βασιλέας, ο οποίος έμεινε υπεράνω όλων τού άνθρώπινου χρέους του.

Έν τώ μεταξυ μια άλλη εύγενική ύπαρξις, ή 'Ασπασία Μάνου, έσπαρρασσετο υπό τού κράτος της αυτής μαρτυρικής άπογνώσεως. Να θέσθ ως όρον ή τόν γάμον των ή τόν χωρισμόν των δέν ήθελε και διότι δέν ήθελε τόν φέρθ εις δύσκολον θέσιν, άλλα και διότι τόν ήγάπα, τόν ήγάπα φλογερά, ώστε ν' άντιπληρωθίται ότι δέν θα ήμπορούσε ν' άντήξθ εις μίαν πλήρη και όλοσχηθ διακοπήν των σχέσεών του. Και έτίρηκε από την ύλφιν της και έσπαρρασσετο μυστικά, χωρίς να δέλλθ εις κανέναν να εκμιστηρευθί τόν πόνον της.

Ός τόσο οι ψυθιορμιοί τού κόσμου εις βάρος της άσπίλου κόρης, την όποία ένα τόσον άγνόν ασθημα είχε συνδέσει με τόν Βασιλέα, ήκούοντο πλέον παντού. Εις τας κοσμικές συνκεντρώσεις της άθηναίης άριστοκρατίας δέν έβρισκε άλλο θέμα περισσότερο ενδιαφέρον διά ν' άσχολήθθ. Και άνθρώποι τού λαού άκομην, μη έχοντες κομμίαν σχέση με τού Παλάτι ούτε με την άριστοκρατικην έκδολεκόντου να όμιλούν περί της «πόνης» έρωμένης τού Βασιλέας και ν' άνακοινώσουν έμπιστευτικώς ήδησεν διαφόρους λεπτομερείας περί των σχέσεων των.

Τού λευκόν όνομα της ολκώγινης Μάνου έφέρετο εις όλων τα χείλη. Η κοινωνική ύπόληψις της εύγενούς κόρης εκινδύνεσεν να έκτεθθ. Άλλ' ο τιμος Βασιλέας δέν τού άπέχθησ ήτο και ή όπόφρασις του να κινή γάμον σύζυγόν του, εκείνην την όποιαν ήγάπα με τόσην θέρμην και τόσην ελκίμωσιν, και ή όποία χάριν τού έρωτός τόν εκινδύνε να χάσθ την ύποληψίν της, έστερεοσυνήθη, κατέστη όριστική και άμετάκλητος.

Η μόνη του δέ φροντίς ήτο πλέον πώς να ξεφυγη από την άγλαπτον έπιτήρησιν τού περιβάλλοντός του διά να τελέσθ τούς γάμους του κρυφά, βασικά, όπως-όπως, χωρίς τελετάς και θόρυβον.

Η μεγαλειότερα δυσκολία ήτο ότι δέν εύρίσκετο κανείς πλέον ίερέυς διά να τελέσθ τού μυστήριον. (Άκολουθεί)

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Όραία κόρη μου, σκληρά δέν είσαι πλην δέν λυπάσαι τα δάκρυά μου, άπλαγχτος γήσασ, προς τή κοφεισίς και δέν πιστεύεις στον έρωτά μου; Άν εις τούς τόπους μου δέν συγκινείσαι και μοι άρραίοι τόν έρωτά σου θα έλθθ άκαρδώς στιγμην όδύνης μάτην θα χύνης τα δακρυά σου. Όπισάν περί μου τού πάν θα όβήσθ και θα με κλεισθ τού κρύου μνήμα ή! μάτην κόρη μου ν' άνασινύξθς και θα με κράζθ εις πόν σου βίμα. Αθήναι 1920 Α. Γ. Λασκοπούλου

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑΤΟΥ 1920

(Έκάστη έγκρισις ή άνομοσισ διά τού 1920 δρομική με. Οι έπιτιμώτες ψευδώνυμα πρέπει να μός γράφουν τού όνομα και την διεύθυνσιν των). «Κλεφτομάτης», Νυκτερινός 'Ιπότης», «Άγγελος Φιλίππος», «Marin», «Άγροπος εύσ», γατί τού Μαυιάδου», «Δνο Κουραμνοφάγου», «Άστυνομικός», «Ριγαντής», «Ειδωλολάτρης».

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ
Ο ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ

Πάλι γιά κείνο τού μελαγχολικό μ' τόσο ήδυπαθητικό δελιδνί που προτογονοισθησάμε, θα σου μιλήσω 'Ανθούλα... Πάντοτε, στις άτέλειωτες ώρες της μοναξιάς μου, σίς πένθιμες εκείνες ώρες που κλεισμένος στο γραφείο μου, δίχως όρεξιν να πάσω την πένην, να κούρησθ τή βαρειά, τυχαίη θλίψη μου με τή μουσική της βροχής στα τζάμια τού παραθύριού μου και της σπαίδας που τριβόλεθ και οκάσι τόν τζάμι τας τίς κούραστέσες αυτές ώρες που ξεφυλάσθ πάντα τις σελίδες της άμνηστέως μου, λίξω μία μία τις σελίδες της άμνηστέως μου, στη σελίδα τού εύλογημένου εκείνου δελιδνού.

—Οπως έ-μ' άρεσει να σταματώ, 'Ανθούλα... Όπως έ-μ' άρεσει να σταματώ στην σελίδα που την έχει άρραίοι με τού άγγό, ήμερο και κάπως ξεθυμασμένο μύθο του ένα γυαλί ή ένα γουσεμ, έτσι και στην άνάμνησιν μου μωραμένο μένει τού μελαγχρό εκείνου δελιδνί, γιάτι έσθ, 'Ανθούλα μου, είσαι τού γυαλί και τού γουσεμ που κούρασε τού βιβλίο της ζωής μου και τού κείνη να μοσκοβόλη.

Και καθόσων με ναυξέλια σ' ένα νηριβάκι εκείσ στο χόλ τού Ξενοδοχείου, και κιάτεις με βλέμματά άπλανα τού άγαλαματί της Λήδας με τόν Κύκνο, και μάτην και άντίκρουσά τόν τραγικό σου... —

—Ύστερα 'επρωχόρησα... Τότε με άντελήφθησ. άλλα δέν έγνώρισε να με κιάτεις... Όμως τού μικροσκοπικό μωραμένο νηριβάκι σου φαίνεται να σκενηθήθη περισσότερο από σένα και έξέφυγε άπ' τα ντελικατά χερσάκια σου κι' έπεσε κάτω έπίπληδες, τυχαίως; ... άκομην τόσωτά... Κι' έγώ, που έσπαρραμώνα την παραμυθώτερη εύκαιρία γιά να κινήσω την προσοχήν σου, έσπαρραμώνα άπο πολύ κοντά, έτσι μπόρεσα να θαυμάσω άπο πολύ κοντά, ένα σπουδαιό άστρογάλλον και κάτω από τ' άνοιχτό πόνον της μεταξωτής κάλσας μου εύμορθη γάμπτια, θαύμα εύγραμμιάς. Σου άπέδωσα τού

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Από 'βδομάδες τώρα η πόλις ήταν κυκλωμένη από τον έχθρο και έπαρουσίαζε μια τρομακτική εικόνα καταστροφής. Οι κάτοικοι πεινασμένοι, τρομαγμένοι γυρίζανε στους δρόμους, γιατί έφροβόντο να μείνουν στα σπίτια τους που έγκραμμιζοντο κάθε στιγμή από τις όβριδες. Δεξιά και αριστερά στους δρόμους πτωμάτα, σπύτια καμένα, πληγωμένοι που ζήτησαν βοήθεια, γυναίκες που έφώναζαν, παιδιά που έκλαιαν. Της νύχτης η πόλις έπαινε ακόμη πιο τραγική διη γιατί είχαν σβησμένα όλα τα φώτα και μόνον τα τεύχη της πόλεως ήταν φωτισμένα από της φωτιές που άναβαν οι έχθροι και τα όπλα λαμποκοπούσαν στη λάμψη των φλογών. Κάπου-κάπου μια γυναίκα ντυμένη κατάμαυρα περνούσε σαν σκιά μέσα στο σκοτάδι και οι άνθρωποι τρομάζον της παραμερίζανε να περύνει... Έλεγε αυτή; —Ναί, αυτή είναι. Άλλοι περνούσαν μακριά χωρίς να προφέρουν λέξη και οι σκοπιοί την έσταματούσαν και της έλεγαν με αβύτηρητητα: —Πάλι στους δρόμους βρίζεσαι, Μόνα Ριάνα; Πρόσεχε γιατί, αν σ' σκοτώσει κανείς, ούτε καν θα τον συλλαβίσει... Αυτή κατέβηκε το κεφάλι και τραβούσε το δρόμο της χωρίς να βγαίνει μιλιά. Σιγά σιγά χούσαν μέσο στο σκοτάδι και της ακολουθούσαν βλαστήμιες στρατιώτες, φωνές απειληστικές γυναικών, κλαμάτα παιδιών. Άμοιρη μητέρα! Σκεπτόταν το παιδί της, το γιο της, το όρατο της άγορι που ως προχθές με τόση περφορένια του καμάριου! Είχε θυσιασει το μητρικό της φίλτρο και τότε προσέφερε στην Πατρίδα για να την δοξάσει, για να την υπερασπίσει με κακή μορφα που την περιμένει... Ο γιος της την είχε τροποποίησει και είχε γίνει ένας προδότης... Είχε προδώσει την Πατρίδα του και αυτή που τον είχε φέρει στον κόσμο έπρακαλούσε τη φρίκη... Η μητέρα του Προδότη! Φωνάζαν όλοι και πολλές φορές με μεγάλη δυσκολία κατώρθωναν οι σκοπιοί να της σώσουν τη ζωή. Μια θεοσκότεινη νύχτα ενώ έπερατούσε θλιμένη ειδο στη γωνία ενός δρόμου μια γυναίκα γονατιστή κοντά σ' ένα πτώμα στρατιώτου. —Είναι άδραος σου; την ρώτησε η μητέρα του προδότη. —Όχι. —Αδελφός σου; —Όχι, είναι γιος μου. Ο άντρας μου σκοτώθηκε εδώ κι' όκτω μέρες και σήμερα μου σκότωσαν και το γιο μου. Εύλογημενο το όνομα της Παναγίας! Η μητέρα του σκοτωμένου σήκωσε τα μάτια της στον ουρανό σαν να εύχαιτο. —Δοξάζεις τ' όνομα της Παναγίας που σκωτώθηκε ο γιος σου; η ρώτησε η Μόνα Ριάνα. —Ναί, τώρα μπορώ να μιλήσω, τώρα που σκοτώθηκε για την Πατρίδα του! Είχα πάντα τόσο φόβο μη φανή δειλός και προδοσει τον τόπο του σαν το γιο της Ριάνας που μάς έκανε να τραβήξουμε πίσω Καταραμένος ναίαι! Και καταραμένη ναίαι που τον γέννησε! Η Μόνα Ριάνα έσπρωξε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κι' έφυγε χωρίς να πη λέξει. Το άλλο πρωί παρουσιαστικη στον Διοικητή και του έλεγε με κλάματα: —Σκοτώστε με, αν θέλετε, αφού ο γιος μου μάς έπροδωσε στον έχθρο, αλλιώς αφήστε με να φύγω να πάω να τον βρω... —Δεν είσαι ού υπεύθυνη για της πράξεις του γιου σου και πρέπει να τον θεωρήσεις κι' εσύ έχθρο σου, της απάντησαν ο Διοικητής. —Μη ξεχνάτε πως είμαι μητέρα του και είμαι εξ ίσου ένοχος όπως εινε κι' αυτός. —Υστερα από ένα πρόχειρο συμβούλιο απέφασαν ο Διοικητής να της επιτρέψει να φύγει και την ίδια μέρα οι κάτοικοι της ειδαν ν' απομακρύνεται, να περνά τα τεύχη και να γίνεται άφαντη. Όταν έφτασε στο έχθρικό στρατόπεδο την έπιασαν οι σκοπιοί και την έρωτησαν τι ήθελε. —Είμαι η μητέρα του άρχηγού σας, απάντησε και όλοι της πιστέψανε άμέσως και την περτογγύρισαν. Σε λίγο την αδήγησαν στο γιο της και κείνος μόλις την ειδο έπρεξε εις προύπαντησή της και της έφιλησε τα χέρια. —Μητέρα μου! έφώναξε. Ήλθε κοντά μου τι ετύχια! Αύριο θα πυρπολήσωμε την πόλι μαζί που δεν είσαι πιά μέσα. —Την πόλι που γεννήθηκες; —Γεννήθηκα στον κόσμο για να τον καταπλήξω με τα καταρροίματά μου. Και για να είσαι ού μέσα στην πόλι μ' έμποδίζεις τόσο

καιρό να δοξασθώ. Μα αύριο βλέπουμε!... —Παιδί μου είναι άμαρτία! και η πέτρας άκομη σ' έξερουν. —Η πέτρας μένου βουβές αν δεν της αναγκάσουν οι άνθρωποι να μιλήσουν, κι' εγώ θέλω να κάνω τα βουά να μιλάνε για μένα! —Μα οι άνθρωποι; —Δεν τους έχω ούτε αυτούς και πρέπει και γι' αυτούς να γ'ω αδύνατο! —Ός το δειλινό μητέρα και γιος μιλούσαν με εις μάτην προσπάθησε η Μόνα Ριάνα να μεταπέσει τον προδοτή και άπελπισμένη έβουδισθη εις θλιβερού. συλλογισμούς. Ο ήλιος ειχε δύσει και μονάχα η σιμάτινες άκτινες του μαρτυρούσαν το περασμά του και οίχαν κόκκινη άντανάλασι σ' όλα τα πέριξ. Η Μητέρα κίτασε μακριά την πόλι, τα σπτάκια της τα σκοτεινά και θυμωταν ένα ένα τα γνωστά της μέρη. Έξαφνα άγκάλιασε απότομα τον γιο της και του έλεπε με τρυφερότητα. —Ελα να γύρεις λιγάκι στην άγκάλια μου, να ξεκουραστής όπως όταν ήσουν μικρός. Τότε όλοι σ' αγαπουν! Αυτός εξαπλώθηκε και άκούμπησε το κεφάλι του στα γοατά της ψιθυρίζοντας: —Σ' αγαπώ! Δεν αγαπώ παρά μονάχα σένα και τη δοξα! —Και της γυναικες, δεν της αγαπώ; —Ναί, της αγαπώ, μα με κουράζουν, της βαρύνει γρήγορα. —Δε σκεφθήκες ποτέ σου να κίνησ παιδιά; —Γιατί; Για να σκοτωθωνται στον πόλεμο; —Είσαι όρατος... γενναίος! Και τον έσφιξε στην άγκάλια της όσο που άποκοιμήθηκε σαν μικρό παιδί. Τεσε τον σκέπασε μ' ένα μαύρο μανδύα και του έχωσε ένα μαχαίρι στο στήθος. Αυτός τινάχτηκε λίγο και ξεψύχησεν άμέσως γιατί το μαχαίρι τον ειχε κτυπήσει κατάκορα. Η μητέρα έβουδεν πάντα που κινιτά η καρδιά των παιδιών τους. Τον έξάπλωσε κατακαμα, τον σκέπασε όλόκληρον και ύστερα σήκωσε τα μάτια της ψηλά. —Σαν πατριώτη, ειπε, έκαμα το καθήκον μου, αλλά σαν μητέρα ακολουσώ το παιδί μου! Και το ίδιο μαχαίρι το ζεστό άκομη από το αίμα του παιδιου της το έχωσε στην καρδιά της και έπεσε νεκρή. (Μεταφρ. διδος Alex) MAXIME GORKI

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΛΑ... Έλα τα όρατα σου δάχτυλα πικρούς ν' άρρίσουν ή τους, τ' άμύλητο τραγούδι τους να κλείσω μιά σ' ούχτους, που ο δειλό παράπονο και σαν άνατριγύλα, στα μαραμένα λούλουδα και στα ξερά τα φύλλα, μέσα στο μνήμα που βαθεία θα κοιμηθώ άντάμα βουβό ν' άρρίουν σιναγμό, κρηφό να χύνουν κλάμα. ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΑΣΗ Μία στα δάση τα πουλιά μόλις με δούνε κελδοπνε, μέσα στα δάση τα πουλιά χίλια τραγούδια θα μου πούνε, κι' ο στίχος μου κι' η ρίμα μου θα πάση ν' άραδίωση όσα τραγούδια τα πουλιά μου λνε μέσ' στα δάση. ΑΠ' ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΕΑΣ Ω καλοκαίρι! η χαρές σου τώρα για μένα έχουν (λαίγυνη, όπως κι' εκείνες του Μαγιού, δεν έχουν πιά όμορφιά! Χαίρε και ού χινόπορο! θ' άνοιξω δίκω: θλίψη τη θύρα μου στον άπονο χειμώνα που χνιπά. Στο δάσος μέσα το καλάνο δ' άδρας και η άξίνη σερρώνουν του δάιδρου του γερού μπροστά μου, τα κλαδιά, κι' άνάμεσα σ' ανθρώπινα, η μοίρα δικαιοσύνη, δόξα, φίλια, έρωτα, γκρεμνάει κάθε φορά! Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΩΣΤΩΝ ΠΟΘΟΣ Φίστε να πω της λήθης το νερό να πω, να πω πολύ—να λημονήσω της ένυχτας δόκκληρον καρπό, ένα καιρο που ένυχε να ζήσω. Πίστε σ' έμ' τη βρούα την κρηφή να πάω να πω—μην τύχη και στερήρη να διώξω την ούρανη της μορφή που βασανίζει όλη μου τη σκέψη. Αράχνοβα Ι. Αγγυριάδης. ΠΙΚΡΗ ΕΝΘΥΜΗΣΗ Ω! πως θνησώμαι την νυχτιά εκείνη... κρημμένη στην έρωτική μου άγκάλη άκουγες των στοιχειών την άγρια πάλη τη φρίκη του θανάτου να ζήσκη Τού τρόμου τη σκιά ζωγραφισμένη ειδο σ' άχνό και ούρανο πρόσωπό σου, η φρίκη να ζυκνήσ στο λογισμό σου την ώρα τη στερή και άφορεσμένη! Μα σαν η άγνη έχρωσσε τριγύρω του ούρανο τα ζαφειρένια πλάτια και των άνθων σκορπίσθηκε το μύρο, σαν παιδιόλα όλόρελλη έγελοσσε μα γώ 'χα τότε δάκρυα στα μάτια γιατί για μένα όου πιά δεν έξοδοσε. Χαλκίς Έμμανουήλ Τσιριμάκης ΔΙΓΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ Νάξερα τι γεννήθηκα! Γιατί θα να πεδώναι! Κι' αν έζησα στον κόσμο αυτό τι έκανα; Τι κάνω; Γι' αυτό λοιπόνστην ήδονη καιστό κρασί έρω πέσσε; Που αν δεν κερδίω τίποτε, τουλάχιστον δένχηνα. Τιθάσοσκάνουν ταδενερα, κι' άνπλάθησνύχταμέρα! Η έλιπίδες και τα δνερα γρ ίπρονται στον άδρα Πινε κρασί, δ άνθρώπε, κι' άγκάλιασε γυναικες Ναπολαμβίνης τόΠαρόν, μην τρέχεις παράταρα. Έκείνος που εισαιδένεισαι, ούτε άλλοςθ' να γίνεις και αν άλλήςθ' ε ίδιος σαν πρώτα θ' να μείνεις, ως που να 'ρθή η ώρα σου να φύγεις όπως όλοι. Σαν τόματες λοιπόν αυτό, τι σκέψεις άποδεν πίνεις; Κανένας δεν με εκτιμά γιατί πίνω πολύ κρασί και τις γυναικες αγαπώ... Μα δεν μού λές, έσού που δεν τα κάνεις όλα αυτά σ' αγαπά κανένας; Έφουκαρέμου, σέγελούν. Κι' έγώπερω ζωήχρησθ. Πώς λάμπει ο ήλιος, κύταξ. Σε λίγο θα να δισση. Πουός ξέρει πάλι αύριο αν θα ξαναγούση; Κι' αν ήρθε και ξαναήρθε τόσα και τόσα χρόνια θάερθη κι' αυτό η ώρα του που άθελα θα οβύση Τηλέμαχος Παντελίδης

ΜΙΚΡΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΡΩΣ ΜΕΤΑ ΓΡΙΠΠΗΣ

(Πρ-α-ξ-ε-π-ρ-ώ-τ-η) Η Έκείνη.—Μ' αγαπώ; μολρο μου; Ο Έραστής.—Τό ξέρεις πολύ καλά, γιατί ειναι μου. Έκείνη.—Και τι θα μπορούσες να κάρμης για μένα; Ο Έραστής.—Τό πάν! Έκείνη.—Άχ! Τι καλός που είσαι... Πώς σ' αγαπώ! (Φιλιά και τα λοιπά διακοπόμενα άποτόου...) Μα... Μα... Μα για στάσου... Τι ήκανε αυτό; Δε σου φάνηκε οα ν' άκουσες κάποιον κρότο; Ο Έραστής.—Όχι μόνο κρότο, αλλά και θνοίμα πέτας. Έκείνη.—Δυστυχία μου! Είνε χωρίς άλλο ο άντρας μου... Κρήνου... κρήνου... κρήνου γρήγορα... όχι εκεί... θα σε βρή... Ο Έραστής.—Μά που λουπόν!... λέγε γρήγορα... άνεβαίνε!... Έκείνη.—Στό μπαλκόνι!... Στο μπαλκόνι!... Ο Έραστής άνοίγει τη μπαλκονόπορτα και όρμηξ έξω.—Ωραία ιδέα! (Πρ-α-ξ-ε-δ-ε-υ-τ-έ-ρ-α) Ο Σύζυγος εισέρχεται μόλις η σύζυγος ειχε προφθασει να κλείσει την μπαλκονόπορτα.—Καλησπέρα, άγάπη μου... μα τι κρύο που κάνει έδώ μέσα! Έκείνη.—Είνε ίσως που άνοιξα τη μπαλκονόπορτα λίγο, γιατί εκάντιζε η σόμπα. Μα πως έγίγνεσ άπόψε τόσο γρήγορα... δεν είχατε Βουή; Ο Σύζυγος.—Είχαμε αλλά διεκόπη η συνειδρασις, γιατί μάς άνηγγέλη ο αφνιδιος θάνατος ενός βουλευτου. Πέθανε από γρίπη ο καμμένος και εις ένδειξιν πένθους διακόψαμε. Να σου πω την άλήθεια έχάρηκα, γιατί μ' από το διαβρομένο κρύο επιθυμούσα πολύ τη ζεστασιά του σπιτιού... Σα ν' ομ φανιεται όμως πως αυτή η μπαλκονόπορτα δεν εινε καλά κλεισμένη. Έκείνη σηκώνεται μετά σπουδής.—Μην άνησχη, άγάπη μου, βλέπω εγώ (δυσθενιεται προς την μπαλκονόπορτα και την κλείνει καλά). Δεν θα ήταν καλύτερο να πάμε να πέσουμε; Ο Σύζυγος.—Όχι... ίσα-ίσα ήτια καφ' επίτηδες για να μη νυστάζω... Έχω να μελετήσω κλαπο ύπόμνημα. Έκείνη τρομαγμένη.—Πέφτομε και τό διαβάζεις στο κρεβάτι να ζεσταίνεσαι κιάλας. Ο Σύζυγος.—Όχι, άγάπη μου, πιά καλά εν' έδώ στη σόμπα. Έού πέσε, αν θέλεις. Έκείνη.—Και ν' σ' άφισω μονάχον! Όχι... (κτυπάει άνήσυχα προς την μπαλκονόπορτα και μονολογεί). Θεέ μου, τι θα γίνη! Ο σύζυγος, πλησιάζει την μπαλκονόπορτα, σηκώνει το στόρι και κτυπάει έξω.—Σο να βρήξ έξω...Ναι...μα φίλη βροχή άπ' αυτές που κρατούν... (κατεβάζει το στόρι και η σύζυγος του άπαντνει) Α... τι ευχάριστα εινε κοντά στη φωτιά μάλιστα όταν συλλογίζεται κανείς ότι άλλοι ξεσγαίζουν έξω... Έκείνη με μίσο.—Έγωιστή! Έγώ χάνω όλη μου την διάθεση όταν το συλλογίζομαι. Ο Σύζυγος.—Ναι...Τι ήταν; Δεν έκουσες κάτι που έτριξε προς το μέρος της μπαλκονόπορτας; Έκείνη, τρομαγμένη.—Θά εινε το παραθυρόφυλλο... Ο Σύζυγος.—Μά θα έλεγες κανείς πως κάποιος εν' εκεί... Έκείνη όλοένα με μεγαλειτερη άγωνία.—Είσαι τρελλός, Πουός θέλεις να εινας! (Ακούεται καθαρά πλέον κτύπος εις την μπαλκονόπορτα) Ο Σύζυγος.—Μά δεν άκούσ που κτυπούν;... Έκείνη.—Οι ερωσείσαι! (Ξανακούεται κτύπος κι' η σύζυγος καταλαμβάνει πως δεν μπορεί πλέον ν' άρνηθη). Μην κάρμης βήμα. Θά εινας κανένας λοιπόδύτης! Ο Σύζυγος.—Διάβολε, και δεν έχω ούτε περιόροφο. (Έξασκουθεύει ο κτύπος και άκούεται φωνή). Ο Έραστής, φωνάζων.—Άνοιξτε μου! που να πάρω ο διαβόλο!... Ο Σύζυγος.—Τι άναίδια που σου την έχει. (Φωνάζων έπίσης). Φαντάζεσαι πως θ' άνοιξο σε ένα λοιποδύτη; Ο Έραστής.—Άνοιξε βλάκα! Δεν είμαι λοιπόδύτης είμαι ο ερωμένος της γυναικας σου. (Ο Σύζυγος μπει μεμβρόντητος και άνοίγει ενή η σύζυγος λιποθυμεί). (Πρ-α-ξ-ε-τ-ε-τ-η) Ο Έραστής, μπαίνει τουρτουρίζων και μαί νόμονες.—Μάλιστα, κύριε, είμαι ο ερωμένος της γυναικας σου και κάμε μου ό,τι θέλεις. Στείλε μου μάρτυρας, πήγαίμε με στα δικαστήρια, αλλά μια φορά να γλυτώσω άπ' αυτή την παγωνιά! Είναι ευγένεια αυή σε παρακαλώ, να

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

(Μεταξού φιλων) —Καθήμε Κώστα, παραβήνε το σοκάκι σου... δεν τό γυρίζεις; —Ευχαριστος, αλλά βλέπεις, δεν έχει τρέις ύψεις το αφιλότιμο! (Συνοίμηση) —Γιά πέ μου, Κωστανή, θά με προσκαλέσης στο γάμο σου; —Είνε να ρουτάς, Λέλα; Χωρίς την παρουσίαν σου εινε αδύνατον να παντρευθώ και, διά να μην άμφιβάλλεις, θά σε ζητήσω άπόψε από τους γονείς σου. —Ο μπαμπάς μου έκαμε μεγάλην περνούσαν, κύριε, και ξεύτερες πώς την έκαμε; —Δεν ξέρω, δεσποινίς, αλλά έκείνο που ήθελα να μάδω εινε αν την έχη άκομη. (Αίσθηματισμοί) —Χρυσό μου, θά μ' αγαπάς το ίδιο άμα είμαι μακρύτερα σου; —Και βέβαια, χρυσή μου, όσο μακρύτερα είσαι, τόσο περισσότερο θά σ' αγαπάω. (Άπαιτητικός φαιτογράφος) —Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, αλλά δεν θά μπορούσα να φωτογραφήσω το παιδάκι σας γιατί δεν έχει άκομη φως. —Μά τι λέτε, καλέ, δεν εινε άκομη αυτό το φως για ένα τόσο μικρό παιδάκι! (Η άπαρτιτικός γάτος) —Πουός έσπαρε το βάξω, Μαρία; —Η γάτα, κυρία. —Πουά γάτα, αφού δεν έχουμε γάτα έδώ; —Α, κυρία, δεν κάνετε καθόλου καλά...πρέπει να πάρете μια γάτα για τα ποτινία. (Ο αλόνιος δικηγόρος) —Λοιπόν τι άπέγινε με το λογαριασμό που σάς έδωσα να ειλπράξετε; —Είχαμε μείνει συμφορονι να πάρω τα μισά, δεν εν' έτσι; —Ναί. —Λοιπόν, τα μισά τα δικά μου, τα εισέπραξα, τα δικά σας όμως δεν κατώρθωσα να τα πάρω. (Σοβαρά άφορη) —Μά γιατί έμάλασες με το Νίνο, Κική; —Γιατί του ειτα να μαντέψει πόσον χρονών είμαι, κι' αυτό το τέρας δεν έπεσε καθόλου έξω! (Νεοφερμένος ύπηροτής) —Γιάννη, σαν να μου λείπουν τουγάρω σήμερα. —Δεν τα πείραξα εγώ, κύριε, γιατί έχω δύο πακέτα άκόμα άπ' τον κλήρο μου άφεντιμου. (Έπανόρθωσις γκάφας) —Τι τύπος αυή η γυναικα,σαν κινέξα μιάζεις! —Είνε η γυναικα μου, κύριε. —Ω, σάς συγγαίρω, κύριε, έχει τόσο μικροσκοπικό ποδαράκι! (Δικαιολογημένα δάκρυα) —Έμένα μ' έκανε μιά φορά ένα ταμπλώ να κλάψω... —Μπιά! Τόσο συγκινητικό ήταν; —Όχι, αλλά έπεσε και μουσπασε το κεφάλι. (Αφελής άπορία) —Παιδί μου, ποτέ δεν πρέπει ν' άνακατεύεις το αίσθημα με τη δουλειά. —Μά τότε γιατί, μπαμπά, ο κ. τμηματόρχης έπαντρεύτηκε τη δακτυλογράφω; (Έπισφαλής έγγύησης) —Αγόρασα χθες ένα ζευγάρι γάντια που μου τα έγυρηθήκατε για ένα χρόνο. —Και έχετε λόγους ν' άμφιβάλλετε περι της έγγυησάς μου; —Βεβαίως, γιατί τα έχασα κιάλας! ΗΘΕΛΑ... "Ηθελα, ξέρεις τι ήθελα άγαπημένη μου;... Την τελευταία μου στιγμή που θ' άρρίνω την ύστερη ποσή μου, και θά σβήνω, να βάλω άγαπημένη μου το όρατο σου κεραλάκι με τα σαν χεσσο στεφάνι έξανθα μαλλιά, να γένη από πάνω μου... "Ω! πόσον καλά θά πέναινα τότε, και τι γλυκός ήταν για με ο θάνατος, σαν έσφυχοσα τηρώτας τα γαλανά σου μάτια... II "Ηθελα, ξέρεις τι ήθελα άγαπημένη μου;... Σωρούς από τριαντάφυλλα νοπα να μουφεραν, που άκόμα να τρέχουν δροσιά, να σκίπαζα μ' αυτά όλο το φρεδνίο σου κορμί, κι' απ' όλο το σωρό να μανέξω τα δυο καλύτερα τριαντάφυλλα—τα μάγουλά σου!—τα πιά γλυκά φίλιά μου να δεχόσατε... Πάτσι Ανδρεόπουλος

Η ΠΥΡΡΙΑ ΣΑΣ

(Έκ της γραφής επεξηγείται ο χαρακτήρ. Άπαντησών μόνον εις ψευδόμενα. Διά κάθε άνάλοιν χαρακτήρος δέον να άσπασίονται δε. 2). Δ. Μ., Οδούκ. —Τό μαλώ σας άρχίζει να πηξή, όπως λέγουν. Καταστάλουν δηλαδή σιγά—σιγά, ατ διάφορες ιδέες και άποκορταλουνται εις ώρισμένες άντιλήψεις και άρχίζ. Είσατε άνθρώπος δειτικός, πρακτικός, άλλ' όχι και ύλιστής. Σας σκινει το καλόν και το όκαί και ειδο πάντοτε έτοιμος να κάμετε μιαν ευγενή χειρονομίαν και αν άκούει δεν έσπυρηται άπόλυτος το συμφέρον σας. Είσατε μετρημένος άνθρώπος και θά επιτύχετε εις τούς σκοπούς σας, οι όποιοι εινε σοβαροί. Μποζιό κ. Θεσσαλονίκην.—Είσατε ο άνθρώπος της καρδιάς και των θερμών εκδηλώσεων. Τύπος Ρωμίου ευξάπτο. Κάνετε συμπαθητικήν έντύπωσιν πάντοτε, ένα ειδος άφάν—γκατέ. Και στις γυναικες έχειτε συμπάθειες, αλλά περαστικές, διότι εισατε έλαφρού χαρακτήρος. Φιστάν, Θεσσαλονίκην.—Έχετε σοβαρόν χαρακτήρα, χωρίς θεατρικές εκδηλώσεις. Έν τοιούτοις σέβεσθε τους κοινωνικούς τύπους και συμμορφούσθε προς αυτούς μολοντί συχνά τους ευρίσκετε γελοίους. Είσατε συντηρητικόν στοιχειον έν άντιθέσει προς τον φίλον σας «Έγώ», ο όποιος εινε πύτος άρρηβίστα. Έχει άρκετην δύναμιν θελήσεως και όρμην, προσπατείται δε κάθε γεωμετριικήν ιδέαν, όχι διότι πιστεύει και πολυ εις αυήν, αλλά διότι του χρησιμεύει ως πάτημα να προκολή προσοχήν και ν' άναδεικνύεται. Σαν θών Βιολιστήν, Αιδίνιον.—Είσατε άπό εκείνους που λέγουν λιμοκοντόρους. Με τό μειδιάμα πάντοτε εις τα χείλη, το άνθος εις την μπουτονιέραν, την ύπόκλιση εις της μέσην, ειδο διαρκώς έτοιμος να προσφέρει τούς ύπηρεσίας και την καρδίαν σας εις κάθε κυρίαν η δεσποινίδα με όλα τα στερεότυπα κομπλιμέντα και τας συνηθόμενας ευφρολογίας. Με δύο λέξεις: καλός άνθρώπος που θά μείνη μέχρι τέλους όπισω. Γελούον, Θεσσαλονίκην.—Τό βέβαιον εινε ότι δεν εισατε πολύ σοβαρός. Ο χαρακτήρ δεν άλλας άγαπητέ κύριε. Θέλετε να πητε ότι άντιξοι περιττώσεις σας έκαμαν από άξέγνωστων σκεπτικόν από εϋθύνω μελαγχολικόν. Ναι, αλλά η έλαφρότης του χαρακτήρος δεν ήλλαξε, γι' αυτό και την θλίβω άκομη δεν μπορούτε να την αλοθανήτε βαθεία, και για πόλον καιρό. Τό καλο που σάς θέλω εινε να μην παραπονεσθε κατά της τύχης, ούτε να θεωρείτε τον άνατον σας άδικημένω, αλλά να εργασθήτε διά ν' επανοθώσετε ό,τι έχάσατε. Νουτροφύλακα, Πειραιά.—Ο άνθρώπος σας εινε ευγενούς ψυχής, διακριτικός, αλλά δεν πρέπει να του έχετε άπόλυτον έμπιστοσύνην. Όχι διότι δεν εινε ειλικρινής, άπ' έναντίας, όσα λέγει τα πιστεύει όταν τα λέγει, αλλά έχεται στιγμή που τα ξεχνά διότι δεν εινε πολύ δυνατός χαρακτήρ. Όταν όμως εύρη ένα άνθρώπων ο όποιος να τον προσέχη και να τον καθοδηγή εύχρηστος θά δεχθή την άγαθοποιον επιδρωσίν του, διότι άγεται από καλοθου συνειδένος. Η Γραφολόγος

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε κάποια... "Αν ειχες τα λεπτά που πήγαυ στα μάλλια σου θά νάτριανες μ' αυτά κυρά μου, τα προικιά σου! Στήν... Άκούτε να την λνε Περιστέρα!... έλα Χριστέ και Παναγιά κυρά... Μα όσο μοιάει η νύχτα με τη μέρα τόσο εινε κι' αυή περιστερά. Μικς Γιαννάτος "Ηθελα, ξέρεις τι ήθελα άγαπημένη μου;... Την τελευταία μου στιγμή που θ' άρρίνω την ύστερη ποσή μου, και θά σβήνω, να βάλω άγαπημένη μου το όρατο σου κεραλάκι με τα σαν χεσσο στεφάνι έξανθα μαλλιά, να γένη από πάνω μου... "Ω! πόσον καλά θά πέναινα τότε, και τι γλυκός ήταν για με ο θάνατος, σαν έσφυχοσα τηρώτας τα γαλανά σου μάτια... II "Ηθελα, ξέρεις τι ήθελα άγαπημένη μου;... Σωρούς από τριαντάφυλλα νοπα να μουφεραν, που άκόμα να τρέχουν δροσιά, να σκίπαζα μ' αυτά όλο το φρεδνίο σου κορμί, κι' απ' όλο το σωρό να μανέξω τα δυο καλύτερα τριαντάφυλλα—τα μάγουλά σου!—τα πιά γλυκά φίλιά μου να δεχόσατε... Πάτσι Ανδρεόπουλος

ΝΤΟΛΟΡΕΣ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ

Πρὸ δύο εβδομάδων προσήλθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη Κιγιερὸν, κόρη ἐργατικῆς οἰκογενείας, καὶ κατήγγειλε τὰς λεπτομερεῖας μιᾶς ἀπαγωγῆς τῆς ὁμοίας τῆς ὁποίας μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα συναντῶμεν.

Ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη, νέα 18 ἐτῶν, μινιόν, ξανθὴ, ἐργάζετο ὡς δακτυλογράφος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μεγαλοβιομηχάνου κ. Μπισσέι. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 8ης Σεπτεμβρίου, καθὼς ἐπύθηναι βιαστικῆ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς, φέρουσα εἰς τὸ τσαντάκι τῆς τὸ ποσὸν τῶν 450 δρ. προερχομένων ἀπὸ οικονομίας τῶν μισθῶν τῆς, μία κυρία μὲ μουστούμι μπλέ καὶ βέλο πυκνὸ τὴν ἐπιλήσιας καὶ τὴν ἔδωκε ἓνα μικρὸ πακέτο λέγουσα: — Ὁ κ. Πιτουὰ σὰς παρακαλεῖ νὰ το πᾶτε αὐτὸ στὸ γραφεῖον τοῦ κ. Χουέτ.

Πιτουὰ ἦτο ὁ τμηματάρχης τῆς δεσποινίδος, Χουέτ δὲ ὁ διευθυντὴς ἑνὸς παραρτήματος τοῦ αὐτοῦ βιομηχανικοῦ οἴκου. Ἐπομένως ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ δυσπιστήσῃ, εἶπε μόνον ὅτι δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο τὸ ὑποκατάστημα. Τότε ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο τῆς ἔδωκε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν— ὁδὸς Βερσαλλίων ἀριθ. 183—καὶ ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Βερσαλλίων διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ προϊστάμενου τῆς. Ἐνῶ ὁμοῦ ἐβιάδιζε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πελλιέ, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ διήρχετο ἔμπροσθεν ἑνὸς αυτοκινήτου, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἦτο ὀλοκόκκινον, ἠσθάνθη κάποιον νὰ τὴν σηκῶν εἰς τοὺς ὤμους καὶ στραφεῖσα εἶδε τὴν ἀγνωστον κυρίαν μὲ τὸ βέλο, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ τὴν εἶχε ἀκολουθήσει. Πρὶν προφθάσει νὰ φωνάξῃ ἡ κυρία τὴν ἔρριξε μέσα εἰς τὸ αυτοκίνητον. Δύο γυναῖκες, τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἦσαν σκεπασμένα μὲ φουλάρ, εὐρίσκοντο ἐκεῖ μέσα. Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ βέλο ἐποποιήθη τὴν δεσποινίδα εἰς ἓνα κάθισμα καὶ ἔλαβε θέσιν παραπλευρῶς τῆς ἀπειλοῦσα νὰ τὴν σκοτώσῃ ἀν' ἐφώναζε. Καὶ ταυτοχρόνως αἱ δύο ἄλλαι γυναῖκες ἐπέρασαν μίαν λωρίδα εἰς τὰ μάτια τῆς καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ στομα τῆς καὶ κατόπιν ἔρριξαν ἐπάνω τῆς ἓνα μαντῶ—μὰ εὐμορφῆ κακ-πλισσέ—μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἔδεσαν. Ἐν τῷ μεταξῷ τὸ αυτοκίνητον ἔτρεχεν ὀλοταχῶς καὶ ἔτρεξεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐπὶ τελοῦς ἐστάθη. Αἱ τρεῖς γυναῖκες κατεβίβασαν τὴν ἀχμάλωτον τὴν καὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὰ χέρια κάποιου ὄπου ἔλυσαν τὰ δεσμά τῆς. Τότε ἀντιλήφθη ὅτι εὐρίσκετο μέσα εἰς ἓνα μεγάλο ἀμάξι περιχλεισμένο μὲ τέντα, ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔχουν οἱ ἀτσιγγανοί. Τὴν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ κάτω. Ἡ κυρία ποῦ τῆς εἶχε δώσει τὸ πακέτο, ἐσήκωσε τὸ βέλο τῆς καὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο μελαχροινὴ ἀδύνατη καὶ ἀλλοιωμένη. Ἐπίσπεσε ἓνα περιτοροφ, τὸ ἀκούμπισε στὸ στόμα τῆς ἀχμάλωτου καὶ τῆς εἶπε: «Ἐάν βγάλῃς μιλια, ἀν κινήθῃς σὲ σκοτώσα!» Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ τσαντάκι τῆς καὶ ἐβγαλε ἀπὸ μέσα τὰ λεπτά τὰ ὁποία αἱ τρεῖς γυναῖκες διανομήσθησαν.

Ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε νυχτώσει. Αἱ τρεῖς γυναῖκες ἔφαγαν λίγο μῦθο ψωμί, χωρὶς τίποτε, νὰ δώσουν εἰς τὴν ἀχμάλωτον τὴν, καὶ κατόπιν ἐξηπλώθησαν καὶ ἐσκεπάζθησαν μὲ κάτι παλῆς μάλλινες κουβέρτες. Μετ' ὀλίγον ἐκοιμῶντο καὶ ἐροχάλιζον μαλιστα.

Τότε ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη, συνελθοῦσα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἀπεφάσισε νὰ δραπέτευσῃ. Ἐμάζευσεν τὸ ἀδειανὸ τσαντάκι τῆς, τὸ μαντῶ μὲ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχαν δέσει, ἓνα σιδερένιο μαντάλο καὶ μὴ τούφα μαλλιά ποῦ εὐρήκε μπροστὰ στὰ πόδια τῆς, καὶ τὰ ὁποία ἠμποροῦσαν νὰ ἐχρησίμευαν εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ σιγὰ σιγὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἀντιλήφθη ὅτι εὐρίσκετο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀλλὰ κατάρθωσε νὰ προσανατολισθῆ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τοῦ Μετροπολιταίν, διὰ τοῦ τοῦ ὁποίου ἐπανήλθεν εἰς τὸ σπίτι τῆς.

Αὐτὰ κατέθεσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἡ Ὑβρόνη Κιγιερὸν καὶ τὰ ἐπανάλαβε εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὁ ὁποῖος ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως, παραδῶσα εἰς αὐτὸν καὶ τὰ πειστήρια ποῦ εἶχε παραλάβει μαζί τῆς, δηλαδὴ τὸ μαντῶ, τὸ μαντάλο καὶ τὰ λίγα μαλλιά.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνακριτὴς διστάζει νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα πράγματα, καὶ κλίνει μάλλον ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶνε ἀποκύημα τῆς φαντασίας τῆς δεσποινίδος Ὑβρόνης, ἡ ὁποία θέλει δι' αὐτῆς νὰ σκεπάζῃ πιθανῶς ἀπέναντι τῶν γονέων τῆς

Τοῦ Βλάμη τὰ καρώματα
ΝΑΡΧΕΤΑΙ

Τώρα π' ἔρχεται ὁ Κώτσος, ρε Μανιὸ χριστεπάνωμη, δὲν ἔρχεται καὶ σὺ κατὰ δῶ νὰ ξεγηθοῦμε κοκινόπιπεροι; Καιρὸς μας εἶνε πιά. Οἱ ἐκλογὲς γινήκανε, τὸν ἄλλον τὸν ὑποψήφιον γκόμενο, κείνο τὸ ἀλειτούρητο τὸ σαμπανάκι, μαῦρο τὸν ἔκανα στὸ ξύλο, διαδήλωσι σοῦ κατασκευάσα, « ἔρχεται » φώναξα, μὲ τὴ διμούτσουνη τὸ βρόντηξα, τί ἄλλο θέλεις; Μήμπως θὰ μοῦ ζητήξῃς τώρα καὶ δημοψήφισμα, ρε διπλωμάτισσα; Ἄν τὸ ζητήξῃς, τῶχεις κι' αὐτὸ μὲ τὴν πρώτη: θὰ βαρῆσα προσκλητήριο σ' ὅλα τ' ἀλάνια τοῦ Ψυροῦ καὶ θὰν τὰ φέρω κάτω ἀπ' τὰ παραθύρια σου νὰ σοῦ φωνάξουνε «σὲνα θέλουμε!».

Ἐἶο' εὐχαριστημένη τώρα, ρε λαοφιλήτη; Ἄντε τὸ λοιπὸν, ἄσ' τὴ τζιριτζιτζουλες καὶ κατέβαινε νὰ συναρραστοῦμε γκαρδιακά κι' ἄνευ μηδὲν παραξήγησι—ἀντιλήψειςαι; Βασίλισσά μου θὰ σ' ἔχω κ' ἀντίς γιὰ στέμμα ἓνα στεφάνι μὲ σκόρδα θὰ σοῦ φορέσω νὰ μὴ σὲ πιάνῃ κακὸ μάτι. Μέσα—στὰ ἐνδοίτερα τῆς καρδιάς μου ἓνα σκαμνὶ γιὰ θρόνο θὰ σοῦ βάλω νὰ κάθῃσαι ἀπάνω καὶ νὰ λογαριάζῃς πόσα εἶνε τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας.

Ὅσο γιὰ τὸν ἐπιστοιμὸ νὰ μὴ σὲ γνοιάξῃ δρόμι, τὸ ψωμοτύρι ποτές δὲ θὰ μᾶς λείψῃ. Κι' ἂν κάποτες καὶ ποτές πέφτουμε νὰ κοιμηθοῦμε νηστινοί, τί μ' αὐτὸ; Τὸ ἀλαφρὸ στομάχι πάντοτε ὑγεία εἶνε;

Ἐλα τὸ λοιπὸν μὲ τὸ ἔξπρες ρε κατεπεύγουσα, γιὰτι ἂν δὲν ἔρθῃς, θάρθω ἐγὼ καὶ τότες τὴ χαμπάρια μᾶστορα. Οὐτε τὴν πρώτη οὐτε τὴν τελευταία δὲ θὰ μετρήσῃς—τὰ κουβεντιάξω ὑπὸ ἐχεμύθεια; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Οὐαί ἐμὲ τὸν ζερεμὲ καὶ ἀπολαχὼν ἐν τοῖς ἐκλογαῖς τὸ ὁποῖον μετὰ τῶν ἁγίων. Πολλὴ γὰρ μαυρίλα πεσοῦσα καὶ ἡ μβόρα τὴν κάλην μου παροῦσα ἦλθον ἄπατα τηλεπταῖος ἐπιλαχὼν ἦγουν μοὶ ἔπεμψον πρὸς συλλογὴν βρουβῶν.

Καὶ ἤδη μελανοῦς, μαῦρος καὶ δραχλος εἰμι ἦγουν μένω ὑπόχρεως συμβολῆται ἡγαπητοί, οἴπερ διὰ τῆς μαύρης ψήφους σας μὲ ἠτιμήσατε καὶ δραψ ἐμβριθῶς μὲ κατηνδήσατε τὸ ὁποῖον

ἐφῶ καὶ σὰς γράπτω ἐπὶ τῶν ἀλχαιῶν μου πα-

πουτσιῶν.

Ὁ Ἀγμαθάγγελος

κάποιο παραστράτημά τῆς. Τὴν γνώμην τοῦ αὐτῆν ἐνιχνύει τὸ γεγονός ὅτι τὸ μαντῶ, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ μηνύτρια ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν ἔδεσαν, εἶνε ὀλοκαίνουργο καὶ χωρὶς κανένα σχίσμα. Γι' αὐτὸ ἐπῆρε τὴν μάριαν τοῦ κατὰστήματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠγοράσθη καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ ἐκεῖ ἀνάκρισιν ἀν ἐνθυμούντο ποῖος τὸ ἠγόρασε. Ἄν ἐξεκριβωθῆ ὅτι τὸ ἠγόρασε μία δεσποινὶς νέα, μινιόν καὶ ξανθὴ τότε ἡ δεσποινὶς Ὑβρόνη ἐπιτάσθηκε στὰ πράσσα. Ἄλλῳ; θὰ συνεχισθοῦν αἱ ἀνακρίσεις.

“ΝΤΟΛΟΡΕΣ”

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λί μ' Ἔρχιτι, οὐρὴ ἀλόγο, ἔρχιτι!...

Κάλους ἔβγαλι τοῦ λαρῦγγ' μ' καὶ μαλλί ἔπιακι οὐ στόμας χου- γιάζουνας ἔρχιτι, κὶ βλουημένους οὐ ἰσχύ- μινους κὶ τ' ἀπουδέλ' πα Κι' ἀπὲ τι παν' γῦο' γίν' κὶ ἰδῶ στ' ν' Ἀνθήνα ἄστα, μὴν τὰ ρουτῆς γτιπ οὐ- λότιλα! Μουρλάθ' κὶ οὐ

κόσμους κὶ κάρηι ἡ Ἀνθήνα πέρα γιὰ πέρο. Οὐ πᾶσα ἓνας ν' κουκῶρ'ς κὶ ἡ πᾶσα μίνια τοιλ' βίθρα σ' μαιουστουλίστ' καν, φουταγουθῆ' καν, πῆραν κὶ νιὰ κ' μπουρα ἰτ' ὦμ' κὶ βῆκαν στοῦ παζάρ' νὰ εἰποῦν αὐτίν' στ' ἄλλ' νους κὶ νὰν τ'ς ποῦν οἱ ἄλλ' αὐτ' νῶν πῶς δὲ ἔρχιτι μαθῆς. Ἡ οὐδὸς Σταδίου κάρηα πᾶσα βράδ', μείδι κερνάβαλους νῆτανι. Τράμια, ἀμῆσια, κάρρα, ἰφτακίν' τα κὶ κόσμους κὶ κουμαρ'ς π' τραγου- δαί, ἐκλιεγι, χούγιαζι, φ' λιδωταν, τ' μπιώγταν κὶ τράβα κουρδέλλα. Κι' ἂν πῆς κὶ γιὰ τ'ς γ' ναϊ- κὶς, αὐτίνες εἶνε π' χάλασαν τὸν κόσμου, πῶ- τερου ἀπ' τ'ς ἄντροι. Ἄλλιες κάράλλα στ'ς καρτότσι, κὶ ἄλλιες πιζῆς στοῦ δρόμου ν' σάφ' δὲν ἔκαναν οἱ σουσουράδῆς τ' διαόλ'. Βοῆκαν τ' ν' ἰφκίρια μαθῆς νὰ βγάλ' νι τοῦ ἄχτι τ'ς κὶ τὸν ἀγκλέουρα. Ρουβουλῶντας κὶ ἡ ἀφιντία μ' ἓνα βράδ' στ' ν' Οὐμόνοια, συντ' χαινου μίνια μ' σότρηβη, σά σῆκου παραγινομένου μαθῆς, οὐλου γλῦκα κὶ οὐσία. Ἦταν ξαναμμέν' ἀπ' τίς φωνῆς κὶ τὰ γέλοια.

— Χ' στὸς Ἄνεστ' μ' λῖεσι.
— Ἄλ' θῶς Ἄνεστ' μ' τ'ς ἀποκρίνουμι.
— Ἔρχιτι μ' λῖεσι.
— Μ' τοῦ ἔξερου οὐ ἐρ' μους πῶρχιτι, μαναχά ἰσὺ δὲν ἔρχισι!
— Ποῦ νᾶρθου;
— Νᾶρθ'ς μαζί μ' νὰ πγοῦμε κίνα οὔζου.
— Ἄν εἶνε γιὰ οὔζου ἐρχ' μὲ τρέχουνας.
— Ἀχ... τοῦ λῖε, μ' δὲν τοῦ κίν'ς; τ'ς λῖεου κὶ ἰγῶ γιὰ νὰν τ' βάλου στοῦ φ' λότη μου...
— Τοῦ λῖεου κὶ τοῦ κίανου! μ' λῖεσι κὶ μ' ἀδράχ'ν' ἀλαμπρατσέτου.

Κὶ μπαίν' μὲ π' λῖε, οὐρὴ καφου-Περδίκω μ' στ' Καρούς' κὶ στρωνάμαστι σ' ἓνα τροπέζι κὶ δ' γιὰ τῶν μεγαλοπριπῶς τοῦ οὔζου.
— Καὶ ἔλη, καὶ νᾶρχετα, λῖεσι αὐτίν'.

Κι' ἀπὲ σὰν ἔξαφι τρία-τέσσερα ρακουπότ'ρα κὶ ἦρθι στὰ πρᾶμματα, ἔπαφι τοῦ ἔρχιτι κὶ ἔπιακι ἄλλου χαβᾶ. Οὐλου «θέλου νὰ τὸν δῶ» κὶ «θέλου νὰ τὸν δῶ» τοῦ καλουνάχαλι.
— Ποῖον θέλ'ς νὰ ἰθῆς, οὐρὴ καλότ'χη; τ' ν' ἀρουτάου.
— Τοῦν Κάπα! μ' λῖεσι.
— Αὐτίνου θὰν τοῦν δῆς π' θὰν τοῦν δῆς σὰν κίν'ς ψύχα ἀίπουμουνη, μόνε, ἰδῶ π' τὰ λῖεμι ἔτσι ἀντρεινούς, μπᾶ κὶ θέλ'ς νὰ ἰθῆς κὶ τοῦν Πάπα;
— Κὶ τοῦν Πάπα, θέλου νὰ τὸν δῶ κὶ αὐτόν.
Τὶ νὰ κίανου! Τ' ν' παραλαβαίνου κὶ πααν' μὲ κίε π' γλιέπ' νι τοῦν Πάπα κὶ τ'ς τοῦν ἔδειξα. Καλὰ δὲν ἔκαμα, οὐρὴ Περδίκω μ', τὶ λῖε; Δύνουμαν νὰν τ' ν' ἀρήκου παραπουνεμέν' τ' γ' ναϊκα; Τοῦ κακὸ εἶνε π' ἀπ' κίε τοῦ βράδ' μ' κὸλλ' σὶ τσιμποῦρ' κὶ θέλ' νὰν τοῦν γλιέπ' κᾶθι μέρα, κὶ ἰγῶ ἄνθρουπους εἶμαι, τσελίκι δὲν εἶμαι. Γκέγκε;
Ταῦτα κὶ μένου. Γειά σ' κὶ ἀντίου μ' Μῆτρους Κουρ' νόγαλους

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἐσυναζαμβάνομεν τὴν σύστασιν μας ἀρὸς τοὺς ἀλληγογραφοῦντας μὲ τὸ ἀεροδικὸν δι' οἰονόηωτε ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν «Ἐραῖραν» ὅτι ἀρέσει νὰ ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐπιταγὰς τῶν ὀνομαστικῶς ἀρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Ἐραῖρας» κ. Ἄντων. Μ. Ἐρῆγον ἄλλως δὲν δᾶ ζαμβάνωνται ὅω' ὄψει.

Ὁ ἀ τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πω- λῆται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.